

Txarango: «Teníem una mena de ressaca emocional i necessitàvem parar»

El popular grup català posa punt i seguit amb el concert "Som mar", on comptaran amb la col·laboració de Chucho Valdés o la Barcelona Big Latin Band | Han preparat un espectacle irrepètible, "però sempre intentant que el caràcter del concert, l'energia i el ritme escènic siguin el nostre" | "No volem la festa per la festa, busquem alguna cosa més", afirmen

Són joves i tenen èxit, però encara continuen sent els mateixos nois normals, sense més ínfules al cap que les que dona la passió per la feina, per la música i per l'experiència adquirida al llarg de gires llarguíssimes que els han acostat al públic d'una manera emocionant. Potser és aquest ritme incessant de concerts el que porta als [Txarango](#), cinc anys després de la seva irrupció esclatant, a fer una aturada al camí. No serà llarga i no és indefinida. Només volen agafar aire, mirar el seu voltant, tornar a casa amb els amics i la família. Aturar la voràgine de cinc anys accelerats que han viscut a totes. El dia triat per celebrar-ho és [el proper 21 de novembre, al Sant Jordi Club](#), on presentaran *Som Mar*, un concert irrepètible i amb col·laboracions com la de [Chucho Valdés](#), [Guillem Albà](#) [Mariscal](#) o la [Barcelona Big Latin Band](#). Amb Sergi Carbonell, Joaquim Canals, Alguer Miquel i Jordi Barnola de Txarango parlem de tot això, i de moltes coses més. Perquè ja no són un simple grup de música. Són un grup de gent amb ànima i que viu al món que trepitja.

- El proper 21 de novembre, Txarango posarà un punt i seguit a la seva trajectòria. Per què s'aturen?

- Només és una aturada creativa. Portem cinc anys fent molta carretera i hem encadenat dos discos sense deixar de girar. Durant aquests anys, a més, hem fet néixer el [Clownia Festival](#) i hem engegat un projecte cultural al Senegal, que inaugurarem el proper mes de març. Han passat moltes coses des del primer dia que vam pujar a l'escenari i fins avui. No hem parat!

- És aquella cosa de buidar per omplir de nou?

- En part, sí. Teníem una mena de ressaca emocional i necessitàvem parar, quedar-nos al local, centrar energies en les altres coses que fem i plantejar-nos un disc a poc a poc, amb pausa. Vam fer el segon disc pràcticament en dos mesos! Estem molt contents del resultat obtingut, però ens vam deixar molta energia, va ser un estrès creatiu. Ara, però, som cinc anys més grans i tenim ganes de veure com podem enfocar les coses.

- I tornar a la sensació inicial de fer música?

- Sí, sobretot tornar a fer música, que és el que ara mateix menys estàvem fent. Tocàvem el que tenim preparat i assajat, però hem sentit la necessitat tornar a jugar i buscar sonoritats.

- Els concerts de Txarango sempre s'han caracteritzat per un *feeling* brutal amb el públic, amb una gran comunitat de veus cantant pràcticament totes les cançons. No ho trobaran a faltar, fins i tot en l'aspecte creatiu?

- Sempre hem intentat que el directe fos una manera de celebrar la nostra música, no tant de compartir-la. Això provoca que durant el concert estiguem molt a sobre de la gent i que intenten

que no desconnectin en cap moment. Ara mateix, però, al nostre horitzó només hi veiem la voluntat de tenir un disc d'aquí a un any. Si tot va bé, el proper hivern estarem acabant-lo d'enregistrar.

- Diuen que camí que els ha portat fins aquí ha estat "una aventura increïble". Hi ha molta gent que no té la sort de viure aquesta experiència i, sobretot, de viure-la en aquests termes tan positius i de gratitud... Normalment, els músics pateixen molt...

- Sí, és cert. Hem tingut la sort que cada vegada que hem hagut de prémer el gas, el cotxe ha tirat tan ràpid com esperàvem. Sempre hem tingut la sensació de posar una excusa perquè passés una cosa... i que acabés passant. Som uns afortunats.

Els components de Txarango al local d'assaig que tenen a Gurb. Foto: Albert Alemany

- Quin és el moment en què s'adonen que està passant alguna cosa? Quan es produeix el "clic"?

- Va ser a la presentació del primer disc, a la sala Apolo. Fins llavors, només teníem dues cançons enregistrades, però ja vèiem, en cada concert, que passava alguna cosa. És impressionant, que sense tenir disc toquéssim en una Acampada Jove, entre la Pegatina i Els Pets. Només amb dues cançons! O, també, quan vam tocar a l'Etnival de Girona, just abans de Molotov. No teníem disc i anàvem omplint pavellons.

- Dues cançons que van donar per molt!

- Amb aquelles cançons vam estar fent dos anys de concerts per poder tenir diners per gravar el primer disc. Abans de gravar-lo, ja vèiem que la cosa anava bé, i quan vam enregistrar el disc ja va ser la "bomba"! Recordem perfectament que en aquell concert a l'Apolo no ens vam sentir a nosaltres mateixos durant tot el "bolo": va venir molta gent i ho van cantar tot. El més fort és que vam baixar de l'escenari i pensàvem que ja havíem viscut el més gran que podríem viure.

- A banda d'aquest concert, quins són els moments més especials de tots aquests anys de carretera?

- A banda de l'experiència musical com a grup, hi ha hagut viatges que han estat molt especials per a nosaltres. Aquest any, per exemple, hem fet gires per la Xina, Japó o Mèxic. Al Japó vam tenir una resposta bestial per part del públic. I, fent la vista enrere, si ho haguéssim d'ordenar per ordre, en el primer "bolo" que vam fer a fora, que va ser a Galícia, ja ho vam *petar*. Ens vam sorprendre molt, que Txarango funcionés allà, cantant el 95% de les cançons en català... I després vam anar al [festival Feux de l'été, a França](#) i la gent va *flipar* i allà va ser on vam començar a creure que això anava de debò. Vam tocar entre Sepultura i Emir Kusturica!

- A partir d'aquell moment, Txarango ja no té aturador. Però no es conformen amb viure de l'èxit, perquè prenen la decisió d'anar més enllà de la música.

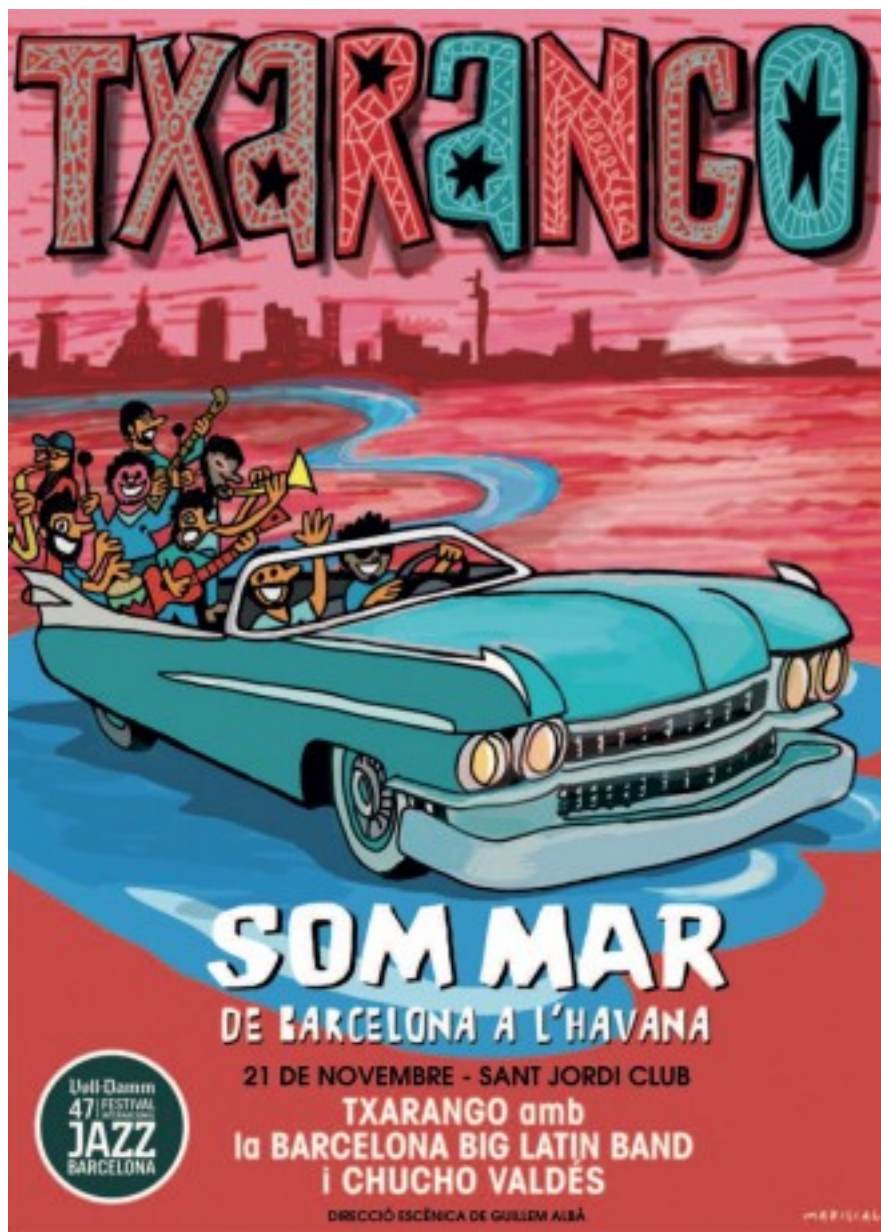
- En aquell moment va ser quan vam intentar conduir nosaltres la gira, que el fet de fer concerts generés coses més enllà d'allò estrictament musical. L'última gira emocionalment important que hem fet va ser la de Palestina. Entre moltes altres coses, hem utilitzat el Clownia per finançar un festival que es munta allà en contra de l'ocupació militar. I vam anar-hi amb tot d'artistes de circ i pallassos, per dir a tota aquella gent que no estan sols. Rebre la gratitud de totes aquelles persones va ser brutal, una de les coses més impactants que hem experimentat.

- De tot aquest camí que han anat fent, arriben al *Som Mar*, una pausa en el viatge. En la promoció del concert diuen que és la posada en escena més gran que han fet mai a nivell artístic. Ens poden dir com serà?

- Amb Txarango hem tocat a llocs més grans, però és cert que mai hem tingut tants músics a l'escenari, amb unes cançons per ser tocades expressament amb una Big Band, però sempre intentant que el caràcter del concert, l'energia i el ritme escènic siguin el nostre. I, a banda del gran músic que ens acompanyaran, hem fet créixer moltes altres parts del nostre directe, com les veus o la percussió.

- També comptaran amb la col·laboració del gran Chucho Valdés, tot un luxe que pocs es poden permetre. Com arriba Txarango a contactar amb ell?

- Ens plantejàvem el concert final per la tardor, i els de [Festival de Jazz](#) van veure que tocàvem amb una Big Band de "*latin*". Ells mateixos ens van proposar entrar dins el seu paraigües i ens van dir que podien mirar de trobar col·laboracions d'altra gent del propi festival. I va ser al·lucinant quan arriben amb la proposta de tocar amb... Chucho Valdés! Al principi, ens pensàvem que era una broma. Però no, era ben cert. Li vam presentar la proposta, li va agradar el que fèiem i va decidir que col·laboraria amb nosaltres.

Cartell del concert «Som Mar», de Txarango, obra de Mariscal

- Què tal ha estat el contacte amb un músic tan excepcional com ell?

- Vam anar a veure un concert que feia al sud de França, amb l'excusa de conèixer-lo. I va ser molt amable, en una trobada on ja hi va haver molt de "feeling". I res, aquí ens tens. Creiem que serà un regal. En tot cas, ja veurem què passa, perquè ell és un geni improvisant.

- En quines cançons col·laborarà Chucho Valdés?

- Sortirà en diferents moments del concert, però volem mantenir-ho en secret (riuen).

- A nivell artístic, també comptaran amb la intervenció de Guillem Albà, un actoràs de la nova fornada.

- En Guillem és un fenomen a tots els nivells. I ara ja és un bon amic. Ens va convidar a veure l'espectacle *Trau*, i vam *flipar*. Ens vam enamorar immediatament, que és el mateix procés que resulta que va fer amb *Love of Lesbian*, que també es van quedar impressionats. I ell, com que s'apunta a tot, ha preparat una sèrie d'accions per on anirà passant més gent...

- També comptem amb la col·laboració de Javier Mariscal a la imatge gràfica i el cartell.

- Quan pensàvem en connectar Barcelona amb l'Havana, vam pensar que qui millor podia traslladar-ho en imatge era ell, que ja ho havia fet, i molt bé. El vam anar a buscar, va dir que sí i ha nascut una amistat brutal. En contra del que la gent pugui pensar, compartim moltes coses. És una persona molt d'esquerres, i també molt provocador.

- Creuen que serà un espectacle amb un fort component emotiu?

- Serà un concert que no s'allunyarà gaire del què fem, amb el pes portat per les cançons. Però sí, evidentment, serà molt emotiu. No volíem que hi haguessin molts focs artificials, perquè el fet de ser l'última vegada durant molt de temps ja era prou fort per si mateix. Ens semblava que no era necessari carregar-ho més del què ja ho estaria.

- No sé si s'han plantejat mai com serà Txarango d'aquí a cinc anys. Hi ha alguna cosa que els ha faltat fer i vulguin fer realitat en aquest futur més immediat?

- Mira, justament per això parem durant tot l'any vinent. Perquè hi hem posat tot el que hi havia i hem deixat molt poc espai per les coses de fora. Hi ha hagut gent -família, amics, etc.- que ha tingut poc temps per veure'ns, i aquest pas que fem a partir del 21 de novembre és per gaudir de tot això. En el futur, el que volem és tenir uns *tempos* on puguem gaudir de tot això.

- Pot ser que el Clownia sigui potenciat?

- És una altra inquietud que tenim. Quan vam anar al Feux de l'été, vam quedar bocabadats. Vam veure que era molt diferent al què teníem aquí, que ens cuidaven, que eren les onze de la nit i ja havíem vist les millors bandes, amb famílies senceres i gaudint a plena llum del dia, amb il·lustradors en directe, i moltes altres coses. Aleshores, ja ens vam preguntar com és que a casa ho fèiem tan malament, en alguns aspectes. La nostra idea, i desig, va ser exportar allò a la nostra comarca, el Ripollès, que es un autèntic paradís amb un entorn espectacular. Volíem crear un esdeveniment ple de festivitat i alegria, però també amb projectes que anessin més enllà en el terreny social, amb xerrades, amb circ o teatre. L'altaveu de Txarango podia servir per impulsar una cosa com el Clownia. I aquest altaveu que tenia el grup l'havíem d'aprofitar.

- Podríem dir que Txarango és "més que un club"? A banda de ser una proposta musical, també ofereixen idees, un discurs i acció. I sempre des de la naturalitat.

- Va haver-hi un dia en què ens vam adonar que hi havia molta gent que ens seguia. I, per responsabilitat, vam decidir reconduir la situació, vam veure que calia que la gent s'emportés una llavor de l'experiència de gaudir del grup. Amb el viatge a Palestina en tenim un bon exemple. Creiem interessant que els nostres seguidors es preguntin per què els Txarango se'n van allà, de cop i volta. A les notícies només ensenyen palestins quan són males notícies i nosaltres hem viscut una altra història que no té res a veure amb això. I la volem explicar.

- En aquest sentit, potser tenim el problema en el lloc on posem el focus.

- Som consumidors d'una societat dirigida per l'empresa. I aquesta empresa que hem creat entre tots, anomenada "sistema", ens fa mirar cap aquí o cap allà segons li convingui. La gent no és la culpable de no saber més coses. Tothom procura informar-se, però, en general, triem molt malament.

- Txarango podria ser la veu d'una nova generació?

- No tenim la capacitat, ni la voluntat, d'abanderar la veu crítica de tot això que diem, ni molt menys. Però sí que hi ha accions petites i molt potents que podem fer, com a grup amb projecció pública. I això ens ajuda a créixer, a agafar una visió molt més àmplia del món on vivim. I també ens permet cultivar la llavor de l'inconformisme. No volem la festa per la festa, busquem alguna cosa més.

Alguer Miquel i Jordi Barnola durant l'entrevista amb NacióDigital. Foto: Adrià Costa